

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közigazgatási s társadalmi lap.

A SZABADELVŐPÁRT KOZLONYE

Megjelen hetenkint ötször, u. m. Hétfőn, Kedden, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton.

Előfizetési feltételek: helyben hához hordva vagy vidékre postán küldve. Egész évre 10 ft. Félévre 6 " Negyedévre 2 " 50 kr. Egy hónapra 1 "

Hirdetési díj: Az hasábon postai 5 krajczár. Nagyobb terjedelmű s több ízben megjelenő hirdetéseknek leengedést tartunk. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyitási költségek minden sora 20 kr. A hirdetéseknek valamint a nyitási költségeknek egyedül a kiadó iróházban vétetnek fel. Az előfizetési és hirdetési pénsek a kiadó iróházba, a lap szellemi részébe tartozó költségeknek a szerkesztés iróháza címrezenődök, nagyjutója Jóna-ház 1704. szám alatt

Debreczen, nov. 19.

Sok zaj és hercehurca után át-estünk tehát végre a boszniai közigazgatás nehéz kérdésén. Hiába tagadnók, a szavazás is megmutatta, de nincs is okunk tagadni, hogy a törvényjavaslat fölött a nézetek a szabadelvi párt kebelében is eltértek.

Voltak, kik a törvényjavaslatot nem tartották helyesnek s mint hogy aggodalmaikat nem látták megnyugtattva, szabadelvi párti létükre az ellenzékkel együtt szavaztak a törvényjavaslat ellen. Elismerjük, hogy a távol maradt 85 képviselő közül a nagyobb rész a szabadelvi pártéhoz tartozik; azt is megengedjük, hogy néhányan, — sőt ha úgy tesszük: többen csak azért nem jelentek meg a képviselőházban, mert nem akartak szavazni.

De hát mit jelent ez? Jelenti először azt, hogy a szabadelvi pártban senkinek lelkiismeretére, meggyőződésére nem akartak befolyást gyakorolni. Szavazhatott mindenki, a mint neki tetszett. Tiszta Kálmán olyan kevésbé kapaszkodott a miniszteri székébe, hogy teljes lelki nyugalommal kitette magát még annak is, hogy saját párthívei leszavazzák, ha úgy akarják s beültethessék abba a székbe azt, a kit nála érdemesebbnek s a haza jelen nehez helyzetében inkább oda valónak hisznek.

Jelenti másodsor azt, hogy az összes ellenzék mindhárom árnnyalata, a függetlenségi, a habarékos s a Lónyay-Bittó had együttvéve, még akkor is ha a szabadelvi párt egyik része a kormány ellen szavaz, oly gyengék, oly tehetetlenek, hogy a segítséggel sem bírják a kormányt megbuktatni s még kevésbé képesek a megbuktatott helyébe egy újat állítani, mely a képviselőházban habár csak ideig óráig is többségre számíthatna; pusztán az igazgacsinálás pedig nem lehet egy komoly parlamenti pártnak sem törekvése tárgya.

Ezt nem a jelen alkalomra mondjuk vadszék az ellenzéknek, hanem a jövőre tanulságul. Bármikép vélekedjenek a boszniai közigazgatás kérdéséről, bármint hánytorgassák is a 19 szavazata, a tény az — és ez ellen hiába való minden álokoskodás, minden dühögés és minden prókatori rabuliztika, a tény az, hogy a képviselőház többsége minden erőfeszítésük dacára ellenük döntötte el az ügyet. Pedig mindent fölhozták a törvényjavaslat ellen, a mit csak fölhozhattak, előálltak aggodalmaikkal, ijesztgettek a jövőben rejülő veszélyekkel, oly fejtverekkel küzdöttek, melyek ellen megbéult a kormány támogató többség szava. Mert hiszen mit mondhatni az aggodalomra, a jóslatra? Mondhatjuk azt, hogy nem hisz-

szük, nem fog úgy történni, bebizonyíthatjuk, hogy nincs rá semmi valószínűség; mindhiába, mikor azt mondják: de bizony meg fog történni!

Ez a jövő miatti aggodás, ez a borongó sejtés, gyanu, félelem, ez adott lányát a tegnapielőtti szavazásnak a képviselőházban. — Ez volt egyedüli elfogadható indoklás az azok szavazatainak, kik a törvényjavaslat ellen szavaztak. Mi nem vádoljuk őket érte, nem is tesszük guny tárgyává senki hazafias aggodalmait, ha azok őszinte szívvel származtak; csak arra figyelmeztetjük az aggodó hazafiakat, hogy már mult évben Bosznia és Hercegovina megszállása s még előbb kormányunk magatartása az egész keleti ügyben folyó aggodalmakat támasztó nálok és mennyi haszatalan, mennyi felesleges aggodalmat! Ha szívőkre tessük kezőket, be kell vallaniok, hogy jóslataik bizony nem teljesültek be; miért hiányzik tehát, hogy mostani jóslataik beteljesülnek?

A nemzet képviselő testülete jóslatok, aggodalmak után nem indulhat. Ez indokolja azok szavazatát, kik a törvényjavaslat mellett szavaztak. Nem csekély lelki erő kellett ahhoz a felkötött aggodalmakkal s a földűtött szenvedélyrel szemben, higgadtan, tárgyilagosan itélni meg a helyzetet s bizonyára százszor könnyebb volt egyszerűen nemmel szavazni, élvezni a tömeg tapsait és mint kikéltott nagy hazafi szerepelni valamennyi ellenzékli lapban.

Részünkről óhajtjuk, ne ismétlődjének az ilyenek viták a magyar képviselőházban. Reméljük, hogy a boszniai közigazgatás rendezésével s a napokban következő véderő-törvényjavaslatlál be is végződik azok sora s a nemzet képviselői hozzá láthatnak saját bajaink orvoslásához. Sok munka vár itt reádők, rajtok függnek a nép szemei, mely meddő pártusáknál egyebet kíván választottjaitól.

Az orosz trónörökös bécsi és berlini utazásával foglalkozik a „Standard” E lap véleménye szerint azt mert az orosz trónörökös Bécsbe és Berlinbe, hogy tájékozást szerezzen a politikai hangulatról. Látogatása nem is lesz sikertelen, ha arra használja föl, hogy meggyőzi az orosz kormányt arról, hogy abban áll legbölcsebb politikája, ha beléngyűzik a helyzetbe, a melyet nem képes megváltoztatni. Az, aki becsben tartja Európa békéjét, nem fogja kívánni, hogy okvetlenül ellenséges viszony legyen Oroszország és Ausztria-Magyarország közt. Ha megbékül Oroszország azzal a gondolatlál, hogy Ausztria-Magyarország semmi éretra sem túri el keleti érdekeinek megsértését, és hogy hatalmas szövetséges támogatja őt e tekintetben, akkor a két hatalom viszonyának javulása csak hasznára válhat Európának.

A cseh klub elnöksége, mely Rieger, Schromm

és hg Lohkowitzból állt, 17-kén délelött 10 órakor fogadtattott audiencián ő felsége által. Rieger László nyújtotta át a cseh klub memorandumát s a csehek alkotmányos követeléseit császári kegyelmébe ajánlotta, miközben kiemelte, hogy a követelések valóítására új törvények alkotása nem szükséges. A császár átvette a memorandumot s azt válaszólt, hogy továbbra is hajlandó marad a csehekhez.

A spanyol királyi menyasszony elutazott Bécsből. Tegnapielőtt indult Spanyolországba anyjával Mária Krisztina főhercegnő. A pályaudvaron megjelentek: ő felsége, a császári ház összes Bécsben levő tagjai, a helytartó, a főhadparancsnok, a rendőrségi elnök, a polgármester, Conte spanyol követ, főrangú katonatisztok, a nemesség és a székváros legelőkelőbbjei. Mária Christina főhercegnő megható búcsut vett ő felségétől és a császári ház többi tagjaitól. A vonat elindulá után ő felsége elbúcszott a jelenlevőktől és egyenesen az állampostapályhoz kocszított, hol a királynővel, ki a burgban vett búcsut a főhercegnőktől, Gódöllőre utazott.

Országgyűlés.

Budapest, nov. 18.

Oly viharos ülése régea nem volt a képviselőháznak, mint a mai. A boszniai és hercegovinai közigazgatás tekintetében szükséges intézkedések megtételéről szóló törvényjavaslatról részletesen is letergálták és elfogadták. Vitára csak az 1. és 6. § nyújtott alkalmat. Az elsőböz Elez Henrik és Dárday Sándor adtak be módosítványt, mely A pponyit de különösen Szilágyi Dezsőt szenvedélyes felszólalásra, heves kifakadásokra bírta. Az ennek folytán keletkezett szendélyes kérdésben való felszólalásokkal telt polemiában említettekön kívül résztvettek Tiszta Kálmán miniszterelnök és Jókai Mór. Az 1. §-t azután a miniszterelnök indítványára vizsgálatsúttatták a bizottsághoz.

Az utolsó § nál, melyel Molnár Aladár azt kívánata, hogy a megszavazott törvény csak 1882. decz. 31-ig maradjon érvényben, szintén vita keletkezett, melyben a miniszterelnök és Szilágyi Dezső vettek részt. Az utolsó § megszavazása után elnök a jövő ülések napirendjére néve tett indítványt. Tiszta Kálmán miniszterelnök a véderő bizottság jelentésének tárgyalására néve tett azon indítványt, hogy azt már csütörtökön megkezdhetnék, melynek hevesen ellene szegült az ellenzék s az alkalommal Szilágyi Dezső a beszéde közben megjegyzést tevő Ormay Károlyról oly módon nyilatkozott, mely a kormánypárt tagjainak felháborodását nagymértben magára vonta. Szilágyi Dezső perczekig nem jutathott szóhoz, a jobboldal „rende” kiáltásai s a baloldali helyeslései közt. Végre az elnök többszöri sikertelen kísérlet után a házat csendre bírhatta.

A véderőről s a boszniai közigazgatásról szóló törvényjavaslatok a Lajtan tul. Az osztrák kormány azt hiszi, hogy a véderőről szóló törvényjavaslatot a kétharmad többséggel s a boszniai közigazgatásról szóló törvényjavaslatot az egyszerű többséggel meg fogja nyerni, és hogy ezen törvényjavaslatok a reichsrath által folyó hó végéig meg lesznek szavazva. Ez esetben a delegációk nov. 30-án összejárnak.

A földterhermentesítési és szőlődezs-maváltsági törvényjavaslat visszavétele. Gróf

Szapáry Gyula pénzügyminiszter, mint a „B. Corr.” megjegyzi, a földterhermentesítési és szőlődezs-maváltsági kötvények törlesztési tervezetere néve semmi új módokatok nem kíván javaslataba hozni, hanem a már benyújtott törvényjavaslatokat a képviselőház valamelyik ülésében egyszerűen vissza fogja venni.

A boszniai sereg leszállítása. Az osztrák-magyar kormány részéről a portának tudára adatott, hogy az osztrák katonai őrszék Boszniaiban az ott helyre állott nyugalom következtében 8—10 ezer emberrel alább fog szállíthatni.

Egy nagyfotosságu indítvány.

Debreczen, nov. 19.

Berger Henrik, Szepessy Gusztáv és Vecsey Imre urak a debreczeni kereskedelmi és iparkamara részéről indítványt nyújtottak be, mely bizonyára nagymértékben fogja érdekelni a helybeli kereskedői köröket ép úgy mint termelőinket. Ez indítvány egész terjedelmében így hangzik:

Tekintetes Kereskedelmi és Iparkamara! Az újabb időben a vidékre tervelt vasut vonalok felserkentették e város és vidéke közönségének s a helybeli minicipiumnak érdeklését és figyelmét és igen méltán, mert ha sikerül valamely tervelő társulatnak akár Mihályfalva-Nagyvárad, akár a Miskolcz-Ladányi, akár pedig a Böszörmény-Hadházi vonalat előbb elérni léptetni, mint az ezen vonalakat paralizáló Miskolcz-Debreczen-Nagyvárad vasutvonal létrejön, úgy ezen várost és vidéket oly üzleti és gazdasági vesztéssé érné, melyet talán sohasem lehetne helyre pótolni.

A midőn színtelelt alantírttak tehát tökéletesen osztrák s tekintetes Kereskedelmi és Iparkamara által is kifejtett azon nézetét, hogy t. i. törekedni kell Debreczen városnak minden áron a Miskolcz-Debreczen-Nagyvárad vonalra elterelésével azon más tervek kivételét megakadályozni, melyek vidékünk rontására szolgálának, megvalljuk, hogy alólírtak mindamellet nem oszjtuk azon vérmes reményeket miszerint az általunk pártolt utóbby vonal kiépítésétől helyi és közel vidéki kereskedelmünk, gazdaságunk és iparunkra közvetlen nagy hasznot várhatnánk. A forgalom az által nagy mérvet öltene ugyan nálunk annyiban, a mennyiben láthatnánk a pályaudvaron a kereskedelmi czikkék özönét átvonulni nyugatról keletre és keletről nyugatra, — de ritkán látnánk azt itt oly nyugopontot venni, hogy Debreczen város és közel vidéke saját forgalmának gyarapítására szolgáljon.

A Debreczen-Miskolcz-Nagyvárad vonal szerintünk csak részben paliativa volna az a nélkül is beteg kereskedelmünk tökéletesenkrétére ellen, de nem azon élető szer, mely abba új életöröt öthetne s nálunk a kereskedelem, ipar és gazdaszatnak új és nagy lendület adhatna. Hogy ezen célt elérhessük, szükséges, hogy helyzetünket egészen s optimissem nélkül felismerjük s minden eszközt, melyet az újabb kor egy piacz forgalma emelésére felállít, mielőbb felhasználjunk, nehogy azzal is elkéssünk és más város és vidék által később jóvá nem tehető hátrányunkra megelőztesünk. A jelenlegi situációt jelezni, annak veszélyes voltát megvilágitni és orvoslására eszközt ajánlani jelen beadványunk czéja.

Tudjuk, mert tapasztaltuk mindnyájan, hogy a vasutak kiépítése szűlte eddig is a kereskedelem decentralizációját s nemcsak a

debreczeni ezelőtt Európászerte híres országos vásárainkra néve érvényesítette azon befolyását, hanem a nagylvilág mindenütt hasonlóul fogja érvényesíteni azt ezután is minden egyes új vasut megújításával.

Ugyanis az osztrák kereskedelem a kezébe vett árund minden egyes krajczár szállítási kezelési és üzleti költség megtakarítására törekedvén és a mindenfelől jelentkező verseny következtében szigorúan számonlívó lévén kénytelen, terményeinek az eladásra rendezésen most már nem az ezelőtti központokra, szállítattak, hanem nagyrészt közvetlen a termelő helyről a fogyasztási helyekre vagy ezekhez közlelő pontokra. Ez a nagy és gyors közlekedés természetes kifolyása, melynek államgazdasági szempontból vannak ugyan nagy előnye, de megvannak a maga hátrányai is, mint például az, hogy az ország, különösen pedig a vidéki nagyböz központok kereskedelme egészen széteszlik és nem nyújt ezentuli lehetőséget arra néve, hogy elsőrendűleg a saját vidék fogyasztási szükséglete minden időben biztosítva legyen, továbbá, hogy a feumaradó s továbbítható mennyiség itt helyzetelvén el, különösen a külföldi nagyböz verő üzerei könnyen felalathatók tért találjanak mindálunk az ő kereskedelmi vállalkaitra stb.

Nem bocsátkozunk részleteségekbe és a kérdésnek állami szempontból való megvitátásába, mert czélunk Debreczen és környéke természetközeli, kereskedelmének és iparának jövőbeni jóllete megóvása, minőlfogva csak ezen specialis érdekert szőllunk fel.

A mai vasuti közlekedés folytán egyes piacz üzletének szétesésére és természetes fűrgalmának elvesztése azt idézte elő s oda vezetett több más mozgékony és életra való várost, hogy találjon módot és eszközt a kereskedelemnek kényelmes központot alakítani, a nélkül, hogy azzal a termény nagyobb költséggel terhelhetnék. Ezen czélunk közönséjük.

A közraktárak

létesítését és azoknak folytonos szaporodása legjobban bizonyítja az ezme életravalóságát. Hogy meynyire képesek a közraktárak egy piacz kereskedelmét emelni, annak legnagyobb példáját látjuk Bécs városában. Bécsnek néhány évvel ezelőtt termény, illetve gabona üzlete alig volt, hiányoztak ugyan ott az ott factorok, melyek egy termény piaczot természetesen uton létesíthetnek. Mintegy 6—7 évvel ezelőtt a bécsi „Union Bank” sajtát üzletkőre terjesztése czéljából alakította az első közraktárt. Követta azt az osztrák északi vasuti társulat, az államvasuti társulat, a nyugoti vasutársaság, az északnyugoti, a gözhajózási társulat, végre ezeken felül Bécs városa maga karolta fel ez ügyet és alapította a kiállításúli tereu saját közraktárát, azota pedig évről évre bővítteték és szaporítottak ezen intézmények ugyan ő általuk és így is jelenleg alig tudják elhelyezni az oda toló árúk mennyiségét. Bizonyára birtokában van a tekintetes kereskedelmi és iparkamara azon statisztikai napi adatoknak, melyekből kitűnik, hogy Nemethon és Svájcz bérceus vidékein alig 4—5 ezer lakossal bíró kis városokban, (Lindau, Romauháron, Rosenheim stb.) a kezdetben szerény terjedelmében alapított közraktárak meynyire emelkedtek és jelenleg mily nagy terjedelmű gabona fogalmat létesítenek.

Fővárosunkban az osztrák államvasut társaság kezdeményezte a közraktárak életbe léptetését, csakhamar bővíteni kellett azokat és most Budapest communitya tudvalevőleg egy nagyszerű közraktár felállítására teszi az utolsó lépést t. i. az építésre való csőd kihir-

A „Debreczeni Ellenőr” tárczája

Egy universal genie.

— Rajz. —

Isteni művészet!

Mily hatalmasak, izmosak és kiterjedettek ágaid, mily boldog, mily irigylendő halandó az, ki ezeknek csak egyikét is egészen át tudja karolni; de mit szőlják arról a ritka férfúról, ki költő, színes, festő és szobrász volt egy személyben, nem is említe az ipar apró leveleit, melyek csak toldaléku szőlltak művészi nagyságának kiegészítésére... A káinkula még nem multa idejét s én besötétített szobámban félig megszabadítva magamat a civilizáció követelt meztől, ruganyos bórpanlamagon épen a delutáni ársítókál voltam elfoglalva, mely ársítókál közű buzgó fohások is vegyűltek, hogy bárcsak a mindenható felébredésemkor fehér lepellet borítaná be a tájat; mielőnt taktusra kimért hosszú kopogás riasztott fél kényelmes helyetomból.

Mintán női látogatástól nem tarthaték, kabát nélkül és papucsban nyitottam ki toldárral is ellátott külön szobám ajtaját. Legnagyobb bosszúgómra egy alázatos koldusforma ember köszönti rám a folyosón a „jó napot.” — Micsoda szemtelenség ez? nem vette észre, hogy be van csukva az ajtó? — Nem próbáltam instálom, én csak kopogtattam, mert a háziak azt mondták, hogy a tensusar csak ilyenkor lehet itthon találni. Mióta N... városban telepedtem le, sikerült egy kissé nagyobb auctoritást gyakorolnom s így azt hiszem a „tensurfi” megszólításnak köszönhetőe toldott-földött látogatóm, hogy nem csaptam be orra előtt az ajtót, hanem megszelidülve kérdeztem „mi járatvan van?” Gyűrött képi, szürke fűrtős emberem feltette közepén kilyukadt zsiros csikós kalapját s mindkét asszott kezével gondosan egy tarka abroszszal leleplezett valamit húzott elő a fal mellől.

— Méltotassék ezt a képet megvizsgálni, egy szám ára csak 15 krajczár. — Ahá! Valami lutrizás, fogja, itt van két hatos, aztán menjen isten hírel. — Kérem, nem alamizsnáért jöttem, nézze meg a képet, s ha nem tetszik, nem kell tenni rá. — No hát mutassa. — Itt nincs elegendő világosság, vigyük a szobába. — De ott még sötétebb van. Majd kinyitom én a zsaluakat. — Köszönöm a szivesességét. Hát aztán mit ábrázol az a kép? — Fantázia után van csinálva instálom. Bemutunk s az én ritka bajusz, szeledszemű emberem kezdte elkarikálni az egyik székéről a mozdótálat, egy a sorolásra szant képet helyezte rá, de megbottott az ágyam előtt fekvő medvebőrben, a loavitit elejté s az két felé válya kibocsátotta magából a szapanos vizet. — Még mielőtt kellőg kifakadhattam volna, biztosított, hogy a baj nem olyan nagy, majd összedrótozza estéig s nem is kér érte semmit. — Erre a hathatós argumentumra nem tehettem mást, mint ráborítani a medve bőrt a szétfolyó lére és sajátkezűleg nyitni ki a zsaluakat, nehogy újabb baklövést kövessen el.

A betörő világosságán jobban szemügyre vettem olajos bőru emberemet, ki nagyoktat köhögve takarta fel az aranyos papírral körülkerített képet.

Midőn meggyőződött, hogy azt a kellő világításba helyezte, felszóltott, csinálnék kezemből távcsovet, mert úgy a mű sokál hatásosabban igérekzik. — Egy tarka-barka tájkép tűnt fel műértő szemem előtt, két ép várral és egy omadékkal egy templom nélküli kálvinista toronynyal, egy vízi malommal, három fahíddal s a távol hegyek fölött röpdekő varjúkkal. A fák többnyire keleti növényzetre vallottak, mert négy öt ölnyire a törzökön felül kezdtek levelezni, de az egészen kétségbevonhatlan tehetség jelei mutatkoztak.

— Ki csinálta ezt a képet? kérdezem. — Alá van írva a nevem, felelte szörényen, törött nagy ujjával az ékes betűkre. utatva, melyek az utókorra néve következő nagybécsű felédezt tartalmazták: „Festette Dárdás Albert, 1879-ik év július havában N...-en.”

— Micsoda, hát ennek maga a mestere? — Instálom a mult hóban is sorsoltam ki egyet, e tensurfi megtekintheti a báró Rajcevicusé szakácscsénájánál, mert az nyerte meg. — Külömben mi a mestersége? — Nem vagyok mesterember, mondá büszkén. Eldegediek, a hogy lehet, küzködöm ebben az irgy világban, hejh, mert ma már csak az árnyának van keletje.

Mindinkább érdekelni kezdett ez a saikatlan cizmás kü.önc s hogy jobban megismerjem, képenek bíralatába bocsátkoztam. — Mire való itt ez a sok elő alak? — Instálom, úgy szép a kép, ha be van töltve. Még egy szímalmot is akartam csinálni, de már nem fért oda.

— Mi az ördögnek szímalom ha vize van. — Instálom, láttam én már szímalmot is elege, le tudom én azt is pingálni.

— Hát ez a tomérek varju mit csinál itt nyáron? — Instálom, először napfelkelést akartam oda csinálni, de később eszembe jutott, hogy hőlőkát meg sohasem festettem, hát megpróbálkozom azzal is.

— Hm, — ide való? — Nem én uram, messze földről, Debreczenből. — És mért jött ide? — Hajtott az armány. Hejh, viszontagságos a szegény ember sorsa és ha egy kicsit rongyos, mindjárt rá-ütik az iszákosságot, pedig erről a ruháról is csak a becsületem ri je, mert ha nem volnék becsületes gyémántosan járnék.

— De azért megiszik egy pohár bort, ha meg kínálom. — Nem én uram viznél és kávénál egyebet. — Kávé? — A kávé tartja bennem a lelket; ha reggel megiszom 7 garas árat a sátorosnál, egész nap nem kér a gyomrom semmit.

— Sohasem ivott bort? — Ittam bíz én fiatal koromban, de mióta Nagy-Sarlón egy német ló rám taposott, nagyon megiszogult a mellem s ekkor tántorított bizonyosságul újra elkezdett köhögcselni. — Ha honvédi is volt mért nem folytatná a honvéd-menházhoz? — Nem akarok én senkinek sem terhére lenni, ott sem látják szívesen a becsületes embert.

— És meg tud élni a festésből? — Vízet is hordok, meg a gyermekeimet ápolgatom. — Családja van? — Nem az enyim, a Braun szabóé, de csak olyan kedvesek, előttem, mintha a sajátjaim volnának, hejh, ki is tudnám én őket nevelni.

— Mi fizetése van ott? — Szállást kapok, meg ételt ha marad. — Hagyja ott, álljon be hozzám, új ruhát szabotok kendre. — Nem lehet; mit csinálna az a négy apró jószág nekülem, az anyjuktól akár a kutba ugorhatnak. — Hát annyira szereti őket? — Csak azoknak van jó szívük, uram. Ki szeretne, ha ők nem? Ha látná, hogy segítenek mindenben, míg ármanys mostohajok rájuk nem kiált.

Tekintete már régtől könyvtáramra tapadt, közelebb-közelebb húzódtól az állványhoz és sohajta mondá: — Beh sok szép könyve van az urfioak, én is ilyenből tanultam valaha. — Szereti a történeteket? — Elég történeti vagyok én magam is, sok krónikát szedtem már rigmusba az életemből, van a ládában vagy 300 darab. Az urfi is szokott verselni? — No, ugy hebe-hóba. — Hej, sok keserűséget lehet azokba önteni, olyan az nekem, mint másnak a bor, ha egyet-egyet elolvasok, mindjárt megkönyömből a szívem. — Miért nem adja ki? kérdem mosolygva. — Kit érdekelne az én keserűségem, mikor még a pajtásaim is kinevettek érte, hát még az idegen. (Folyt. köv.)

